

שבתות

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
7:06	8:23	8:58
7:22	8:26	8:55
7:14	8:27	8:56
7:19	8:23	8:53
8:02	9:13	9:35
8:40	10:24	10:23

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

מקיימי הבריאה

לכו ונלכה

דומה כי בשבועות אלו, שבועות הקיץ, בהם הימים ארוכים במיוחד, אין צורך לשוב ולעורר על הצורך לסיים את מלאכות השבת מבעוד מועד, שהרי היום ארוך דיו בכדי לסיים את ההכנות לשבת בזמן מוקדם, ולהגיע לשבת במנוחת הנפש והדעת.

עם זאת, גם בשבועות אלה, לא אחת פוגשים אנו ביהודים טובים האצים רצים דווקא בשעה האחרונה הסמוכה לשבת להכנות אחרונות, דבר הסותר לחלוטין את היות השבת יום מנוחה ועונג.

אם אדם אינו משקיע כל השנה מאמצים לבוא לשבת מוכן ומזומן מבעוד מועד, לא יעזור לכך אפילו לא ימים ארוכים שכאלה. דבר זה - להגיע לשבת מוכנים ושלוים על ידי סיום המלאכות בשעה מוקדמת - צריך שיבוא מתוך החלטה פנימית כנה ואמיתית, שהאדם יחדיר לעצמו את המעלה של הכנת צרכי השבת מבעוד יום, כך שיוכל לרנן בזמור וברוגע "לקראת שבת לכו ונלכה".

ששומרי שבת היו גם היו, אך הם היו יחידים, ואפילו אם היו בהם רבים, לא היו הם כיחידה אחת, אלא הרבה יחידים.

כדי להשלים את צביונו של יום השבת, כמציאות בבריאה, המקיימת את כל הבריאה, הרי זה רק על ידי שעם ישראל כולו, כיחידה אחת, שומר את השבת.

אי לכך, מובנים הדברים כי כאשר כל עם ישראל שומר את השבת, מקבל יום זה את התואר "יום השבת", ובשבת השניה כבר לא היה זה אותו דבר, כי היה אחד מתוך עם ישראל שחילל את השבת, וכבר חסר ביחידה המיוחדת של האומה הנבחרת שהיא יצרה את המציאות של יום השבת.

לאור דברים אלו, נוכל להאיר באור יקרות את דברי חז"ל הידועים כי אם עם ישראל היה שומר שתי שבתות, מיד היו נגאלים. וזאת משום שאחרי שעם ישראל יצרו מציאות של "יום השבת" בשבת הראשונה, שוב אם ישמרו יום זה בשבת השניה, דבר זה יוסיף כל כך הרבה בבריאה כולה, עד שהעולם כולו יגיע לתיקון, ומיד נגאלים.

הדברים גבוהים ומיוחדים. אך כל אחד יכול להבין מדברי חז"ל, ומדברי רבותינו, כי כל תוספת של שמירת שבת וזהירות בכבודה, אין זה דבר המשפיע רק על עצמו, אלא מוסיף הוא כח ביקום כולו, עד כדי יכולת לגרום על ידי כך להבאת הגאולה השלמה, שכולנו כה מייחלים לה.

על פי הדברים היסודיים של האור החיים הקדוש בפרשת בראשית, שמתחילת בריאת העולם נברא העולם לששה ימים בלבד, וכמאמר הכתוב (שמות כ, יא) 'כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ', וכשמגיע יום השבת ויש מי ששומר את השבת, הרי שיום זה משפיע קיום לעולם לששה ימים נוספים, וכך כל שבוע ושבוע העולם קיים ששה ימים בלבד, וכשמגיע השבת ויש מי ששומר אותה, הרי שזה נותן כח בכל הבריאה להתקיים ששה ימים נוספים.

מוסיף האור החיים וכתב: "ולך לדעת, כי מיום ברוך אלוקים אדם, לא חסר מעולם דבר המעמיד צדיק יסוד עולם שהוא שומר שבת, כי אדם הראשון שומר שבת היה, ואחריו קם שת בנו כי הוא היה צדיק גמור, ואחריו כמה צדיקים, וכשזה נופל כבר בא השמש שומר שבת מתושלח, ולאחר מכן נח, שם, אברהם וכן הלאה על זה הדרך, ומשם לא פסקה שמירת שבת מיישראל, שאפילו במצרים היו שומרי שבתות".

וכאן מגיעים אנו בדחילו ורחימו להוסיף תוספת קטנה להבהיר את דבריו של המהר"ל מפראג אותם הבאנו בראשית דברינו, והוא כי על אף המתבאר בדברי האור החיים הקדוש, שבכל דור ודור היו שומרי שבת, החל מאדם הראשון, עם כל זאת היה חסר בזה שלימות, ויום השבת עדיין לא קיבל את צביונו המלא, וזאת משום שעדיין לא היה בעולם אומה שלמה של שומרי שבת כיחידה אחת. ולכן, על אף

בפרשת השבוע קוראים אנו את פרשת המקושש: וַיְהִי בְּנִי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַּר וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מִקְּלֵשׁ עֲצִים בְּיַום הַשַּׁבָּת.

רש"י על המקום מביא את דברי ה'ספרי' שבו שנינו: מלמד שלא שמרו אלא שבת ראשונה, ובשניה בא זה וחללה.

ורבותינו האחרונים טרחו הרבה לבאר דברים אלו מכמה וכמה קושיות העולות בהם, ואחד מהם הוא על עצם הדברים, מנין שהיה זה שבת שניה ולא שבת ראשונה? היכן רמזו דבר זה בפסוק?

לא באנו לתת כאן שיעור בפירוש רש"י, וסומכים אנו על כל אחד מהקוראים, כי במהלך לימודו את פרשת השבוע עם פירוש רש"י - כפי הנדרש על פי הלכה לכל יהודי ירא שמים - יעיין הוא במפרשי רש"י ובשאר הספרים המבארים ומיישבים קושיות אלו העולות על פירושו זה של רש"י. באנו לכאן בשביל חידוש שהתחדש בדברי המהר"ל מפראג בספרו "גור אריה" על התורה.

ה"גור אריה" מפרש את דברי רש"י, כי בעל כרחנו מוכרחים אנו לבאר שמועשה זה היה בשבת השניה ולא בשבת הראשונה, שהרי נאמר בכתוב וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מִקְּלֵשׁ עֲצִים בְּיַום הַשַּׁבָּת, ולא נקרא "יום השבת" אלא אם כן כבר שבתו בו בני ישראל, שעל כן נקרא יום השבת על שם שישאל שובתים בו, ואם היה זה בשבת הראשונה לא היה נקרא "יום השבת", שהרי עדיין לא שבתו בו.

מהו ביאור הדברים? דומה, כי הדברים הללו מתבארים

לשון חכמים

אמר רב יהודה אמר רב אלמלי שמרו ישראל שבת ראשונה לא שלטה בהן אומה ולשון שנאמר (שמות טז, כז) 'ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט' וכתוב בתריה 'ויבא עמלק'. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים שנאמר (ישעיהו נו, ד) 'כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וכתוב בתריה 'והביאותים אל הר קדשי' וגו'.

תלמוד בבלי שבת קיח, ב

אמר ר' לוי אילו היו ישראל משמרין שבת אחת כתיקנה מיד היה בן דוד בא, מה טעמא, 'ויאמר משה אכלוהו היום כי שבת היום לה' וגו', חד יום, ואומר 'בשובה ונחת תיוושעון' בשובה ונייח תתפרקון.

תלמוד ירושלמי תענית פרק א' הלכה א'

פניני הלכה

שאלה: אשה הרוצה לנסוע לאחר הדלקת נרות שבת להתפלל בכותל המערבי, האם יש דרך לעשות כן?

נידון זה יכול להיות מצוי בכל מקום בעולם, באשה המדלקת נרות שבת בביתה, ורוצה לנסוע לאחר הדלקת הנרות לשהות בתחילת הלילה במקום אחר, ולשוב לאחר מכן לביתה לסעודת שבת או ללינה. והשאלה נשאלת, האם יש דרך בה אפשר לעשות כן?

תשובה: ברור שכל השאלה היא רק אם האשה מדלקת את הנרות זמן רב לפני זמן הדלקת הנרות, שהרי אחרי זמן הדלקת הנרות אסור לנסוע ברכב בתחומי העיר, גם אם עדיין לא קיבלו שבת, כפי הוראת כל גדולי הדור. אי לכך, השאלה היא רק באופן שמדליקה נרות שבת מוקדם יותר, וכאן ישנה בעיה, שהרי בהדלקת נרות מוקדמת אין אפשרות להדליק נרות עם תנאי שלא לקבל את השבת בהדלקה זו. אמנם, יש הסבורים כי גם בהדלקת נרות מוקדמת יכולה האשה להתנות תנאי שאינה מקבלת בכך את השבת, וזאת אם יש אדם אחר מבני הבית שמקבל עליו את השבת בהדלקת הנרות של האשה. אך רבים חולקים על כך.

לפיכך, לכתחילה ודאי שאין לעשות כן, ועל האשה לקבל את השבת בעת הדלקת הנרות. ואם הנסיעה דחופה ביותר, מותר על פי הלכה לאשה לנסוע ברכב הנהוג בידי אדם שעדיין לא קיבל את השבת והיא לא תפתח את הדלת. אך בלא צורך גדול, אין ראוי לעשות כן.

מקורות: שולחן ערוך הרב רסג, יא; מנחת שלמה חלק א' סוף סימן ג' וחלק ב' סימן לה אות ח; אור לציון יח, ט.

אמרת השבת

"מעין עולם הבא יום שבת מנוחה, כל המתענגים בה יזכו לרווח שמחה"

מתבאר מהדברים, כי כל עניינים שבימות החול נחשבים כהנאות עולם הזה, כאכילה ושתיה ושינה, נעשים בשבת מעין עולם הבא. הא כיצד?

ביאר הגאון רבי יחזקאל סרנא זצ"ל, כי הנה מצינו באכילת המן שנאמר בו (דברים ח, ג) "למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם", וביאר האבן עזרא, כי על הלחם לבדו לא יחיה האדם, אלא רק עם הכח הבא מהעליונים במצוה ה', וההוכחה לכך היא מזה שבמדבר חיו בלא לאכול לחם. הנה העיד לנו המן, כי בעצם כל אכילה שאוכלים אף בימות החול, בעצם לא היא המקיימת את האדם, אלא היא מתלווה לכח רוחני המחיה את האדם, אלא שבימות החול בהיותנו גשמיים איננו יכולים לראות זאת.

שונה הדבר בשבת קודש, שקדושת השבת מסייעת לאדם להבין שאכילתו היא אכילה רוחנית, והיא מעין עולם הבא. אך בשביל זה נדרש שאדם יעלה אכן למדרגה זו, ויתעלה בשבת למדרגת הקדושה הנצרכת, ובלא כך דומה הוא לאותם אוכלי המן, שראו במן לא יותר מאשר תחליף לדגים קישואים ובצללים, כפי שלמדנו על כך בפרשה הקודמת באלו שאמרו "זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם את הקישואים וגו'".

דליות יחזקאל חלק ג' עמוד לב

פרשת השבת

וַיְהִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַּר וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מִקְשָׁשׁ עֵצִים בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת: (טו, לב)

רבים מקדמונינו עמדו על פסוק זה, למה הוצרך הכתוב להודיע שבני ישראל היו במדבר באותה עת, הרי דבר ידוע הוא?

רבינו בחיי כתב בזה בכמה אופנים, ונציג במסגרת זו שנים מהם.

א. יתכן לפרש כי להפליג על גודל חטא המקושש, ולכן הוצרך הכתוב להזכיר במדבר, לומר כי במדבר שהיו בו ישראל והמן יורד בכל יום, שהוא מן הנסים המפורסמים המורים על חדוש העולם, שם נמצא מקושש זה לחלל שבת ולבוא כנגד החדוש.

ב. עוד אפשר לומר שיכלול עוד מה שהזכיר המדבר בחטא המקושש, לרמוז על כל מי שהולך במדבר בדרך רחוקה ואינו יודע איזה יום הוא, שחייב לשמור את השבת ואינו רשאי להפטר בכך, כיצד יעשה מונה ששה ושובת יום אחד כמו שהזכירו רז"ל (שבת סט, ב). והטעם בזה על דרך האמת לפי שכל אחד ואחד מן השבעה ימים היא שבת, שהרי בששת ימי בראשית כל השבעה פעלו ושבתו, וכאשר באה שבת ופעלה פעולתה המנוחה והתנונה, אז שבתו כלן בפעולתם, ואז היתה מנוחה לכלן גם לעצמה. ואף על פי שישאל במדבר היו מכוונים הימים והשנים על פי חשבון ואי אפשר להם לטעות, רמז לך הכתוב על כל מי שהולך בדרך ואינו יודע באיזה יום שבת שהוא חייב מיתה אם לא ישמור את השבת אפילו במדבר.

מעשה לשבת

המהלוקת שלא היתה מהלוקת

הקדוש, עמדו והתנוכחו ביניהם בהלכה זו, כשבתוך היוכוח הלוהט הפטיר האב לבנו שלא ידרוך יותר על מפתן ביתו. הרבי משינאווא, שכל ימיו קיים בהידור רב את מצוות כיבוד אב, לא רצה לעבור על מצוות אביו, ומיהר לעזוב את בית אביו דרך... החלון! שהרי אביו הגדול ציווה עליו שלא ידרוך יותר על מפתן ביתו.

כך עמד הרבי משינאווא ולחם את מלחמת הדת ללא פשרות וללא משוא פנים. וכל העולם רואה ומשתומם.

לימים עמד הרבי משינאווא וגילה לתלמידו בעל הדרכי תשובה, כי לאמיתו של דבר לא היה כל מהלוקת בינו לאביו, ואף אביו סבר כמותו בהלכה זו. ומה כן אירע?

הרבי מצאנו בראותו כי הפירצה קיימת, וכי המפעלים הללו בין כך עובדים בשבתות, וזאת נעשה גם על פי היתר של רבנים שהתירו לעבוד במפעלים אלו באופנים מסויימים, עמד הוא ותיקן לאותם מפעלים שבין כך כבר עבדו בשבת, שיעשו זאת באופן יותר טוב ומועיל, וזאת כדי לסתום את הפירצה של חילולי השבת, לבל ילמדו אחרים מאותם בעלי מפעלים להתיר להעביד מפעלים של יהודים בשבת.

מנגד, מלחמתו של הרבי משינאווא נועדה לאלו שלא היה להם ניסיון להשבית את מפעלים בשבת, והיו מוכנים לשמור את השבת בכל מחיר ללא שום פשרות. עליהם ובעבורם לחם הרבי משינאווא את מלחמת השבת, וזאת כדי שהם לא יתירו לעצמם לעבוד בשבת על ידי שטרות מכירה, בזמן שיכולים הם לשמור את השבת בלא להזדקק להיתרים מפוקפקים ולו במשוהו.

בראות הרב הקדוש מצאנו את הפירצה הגדולה, עמד והתקין תקנה גדולה, על ידי פתרון הלכתי, שבו ערך שטרות מכירה מיוחדים, ובהם מכרו היהודים את המפעלים שבבעלותם לידי גויים, וכך לא יהיו מפעלים בבעלות יהודית שיעבדו בשבת, שהרי לאחר שטרות המכירה נהפכו המפעלים להיות בבעלות גויים.

אך הרבי משינאווא, טען כי הדבר אינו עומד בתוקף לפי דרישות ההלכה, שכן על פי הלכה כל שידוע שהמקום שייך ליהודי, אף אם השכיר את המקום לגוי, אין היתר לעבוד בו בשבת, וכך נוצר ויכוח הלכתי חריף בין האב לבן. כשהאבא הגדול, מנהיג ישראל, עורך שטרות מכירה לבעלי מפעלים ואחוזות יהודים, וביניהם שועי עולם ואף תלמידי חכמים. לעומתם יוצא הרב הגדול משינאווא למלחמת חורמה, ועובר מעיר לעיר ומכפר לכפר ומעורר על איסור עשיית מלאכה בשבתות במפעלים שבבעלות היהודים, גם אם נערכו בהם שטרות מכירה.

באחד ההזדמנויות, כאשר שהה הבן הגדול בבית האב

המעשה שלפנינו עוסק במהלוקת בהלכה שפירצה בין שני גדולי עולם, קדושי עליון שרפי מעלה, והחידוש הוא שאותם שני גדולי הדור היו לא אחר מאשר... אב ובנו! אי לכך, ברור הדבר שאין להתייחס למעשה זה כאל מעשה סיפורים גרידא.

המדובר הוא בגאון הקדוש רבי חיים מצאנז בעל שו"ת דברי חיים, ובנו הגדול רבי יחזקאל שרגא משינאווא, זצוק"ל, ששניהם האירו את העולם בשמי תורתם וצדקתם, ואלפים הלכו לאורם.

הרבי משינאווא היה נודע בקנאותו הקפדנית לכל דיני ההלכה הצרופה בלא שום פשרות והתחכמויות. משך, כשנודע לו שאביו הגדול ערך שטרות מכירה לבעלי אחוזות יהודיים להתיר להם להמשיך להעסיק את מפעליהם בשבתות, דבר שראה בו פירצה גדולה, יצא הוא למלחמה על דבר זה, אף נגד אביו הגדול.

ומעשה שהיה כך היה. במחוזות ההם רבים היו היהודים שהחזיקו ברשותם טחנות קמח שמהם היו מרויחים את ממונם, וביניהם היו אף עשירים גדולים שעשו מכך חיל רב. אך הללו עמדו בפני נסיון לא פשוט, באשר היה עליהם להשבית את המפעלים בשבתות, דבר שהביא להם להפסדים גדולים, מה עוד שאף בימי ראשון המפעלים היו שובתים, שהרי רוב הפועלים היו נכריים, שהיה זה שבתון שלהם.

רבים מהם לא עמדו בניסיון, והמפעלים היו עובדים בשבתות כבחול, וזאת כמובן בלא נוכחות פיזית של בעלי המפעל עצמם ששמרו שבת כדת וכדן, אלא על ידי הפועלים הנכריים ומנהלי העבודה שלהם, שאף הם היו גויים.

אבל, דבר זה אסור על פי הלכה, יהודי שברשותו מפעל, אסור לו להפעיל אותו בשבת, גם לא על ידי גויים.

דבריהם הם זכרונם

הגאון רבי יהושע בוקסבוים זצוק"ל הי"ד אב"ד ור"מ גלאנטא - כ"ו סיון תש"ד

מגדולי מרביצי התורה ויראת שמים טהורה במדינת הונגריה, היה רבה הנודע של גלאנטא, שמכל המדינה נהרו אל ישיבתו עדרי עדרים של בחורים שחפצו לקבל מלוא חפנים לקח של תורה וקדושה מפי הרב הדומה למלאך ה' צבקות.

כל מי שדרך על מפתן ישיבתו, נותר דבוק בו עד סוף ימיו. ועד יומם האחרון היו אותם תלמידים שחיים בהתלהבות מרובה על הליכותיו בקודש של רבם הגדול, בין בשיעוריו המיוחדים בעמקות התורה, ובין בתפילותיו הנרגשות.

במיוחד היו עומדים ומתארים ברגש עז כשדמעות נקוות בעיניהם, את שבתות הקודש שהיו עושים בישיבה במחיצתו של רבם הגדול, ששיאו בא לידי ביטוי בעת סעודת ליל שבת אותם היה עורך יחד עם תלמידיו אהוביו. על אף שהרב לא היה אדמו"ר במובן המקובל של המילה, ואף רוב תלמידי הישיבה באו מבתים אשכנזיים רגילים, עם זאת לסעודות השבת שלו היה טעם של שולחנות שבת של אדמורי"ם, בהם הרגישו התלמידים מעין עולם הבא כשצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזווי השכינה.

במהלך סעודת השבת היה הרב אומר דרוש על נושא בפרשת השבוע, אותו היה מקשר עם הסוגיא הנלמדת בישיבה, דבר שהביא לחביבות התורה בצורה מיוחדת במינה, כשהתלמידים יונקים את אור התורה יחד עם קדושת השבת בחפיפה אחת.

האגדה מספרת, כי הרב מפרשבורג - רבי עקיבא סופר זצ"ל, שהיה בידידות גדולה עם הרב מגלאנטא, אמר לו בהלצת מה, שעליו נאמר המקרא: "נבול תבול", שהרי הרבנים המשמשים כראשי הישיבות, יש להם בדרך כלל מנוחה בימי השבת, בהם סדרי הישיבה אינם כרגיל בימות החול. אך הוא, מרכה אף לעבוד עם תלמידי הישיבה שלו גם בשבת, ומהיכן יש לו את הכחות לכל זה...

יְלָדֵי הַשֶּׁבֶת

יְלָדִים יְקָרִים!

כפי שכתבנו בשבוע שעבר, השבוע נלמד על י"א מלאכות הפת, שהם 11 מלאכות הנעשות בְּיָדֵי לְקַבֵּל פֶּת אֶפְיָהּ, שהם המלאכות הפותחות את ל"ט המלאכות האסורות לעשות בשבת מן התורה.

ובכן, הבה נשנו:

הזרע, החורש, הקוצר, המעמר, הדש, הזרה, הבורר, הטוחן, המרקד, הלש, האפה.

אלו הם הפעולות הנעשות בפתח הפת, מתחילת הדקף בעת זריעת הזרעים באדמה וחרישת האדמה לצורך קליטת הזרעים, ועד לקבלת הקמח והקנתו לבצק ואפייתו בתנור.

לכל אחד מפעולות אלו, ישנם גדרים שונים, המצריכים למוד מעמיק של הלכות שבת, דבר שכל יהודי צריך לעשות כל הזמן. אף אנחנו נזכיר פעולות קטנות, שבהם אנחנו נפגשים מידי שבת, דברים הקשורים למלאכות אלו.

האם ידעתם שלשפף שגרי פוס מים על אדמה יכולה להחשב מלאכה בשבת?

ובכן, אם מים אלו נשפכים על אדמה שיכולה להצמיח זרעים, הרי זה בכלל מלאכת שבת, שפעולה זו היא כהשקיה, הדומה לפעולת חרישה או זריעה המסייעים לגדיל הזרעים.

האם יודעים אתם איך לאכל עוף בשבת?

פשוט צריכים להזהר לא להוציא את העצם מהעוף, שהרי זה מלאכת בורר! צריך רק לאכל את העוף, ולהשאיר את העצם על מקומו.

ואם נדבק ביז על הנעלים והביז התקשה, תזנהו לא לשפשף את הנעל על פנת המדרגה, כי זה יכל להיות פרוץ באסור טוחן.

בדי לא להכשיל, צריך תמיד ללמד את ההלכות, ולהזכיר אותם, - אפטר וממליץ לעשות זאת ביום ששי אחר הצהריים, אחרי שעת המנוחה, זמן ארוך ומנוח כל כך - ובה תהיה לנו שבת מנוחה ושלום.

שבת שלום

משל ונמשל

מדוע הקדים ה' וציוה על השבת כבר במרה, עוד טרם ניתנה התורה?

כדי להטעים לנו מנופת צוף מצוותיו, נתן לנו את מצות השבת שנטעם טעמה, והיות והיא שקולה כנגד כל התורה, הרי שבזה טעמו את טעם כל התורה, וממילא יבוא לנו סיוע לומר "נעשה ונשמע" גם על יתר המצוות.

משל לאחד שהיה לו הרבה מיני רפואות למכור, ובמקום שישב לא מצא קונים הצריכים לרפואות אלו. ושמע שיש מדינה אחת בכרכי הים רחוקה מאוד, שאין שם כלל מיני רפואות, ולכן יש שם בעלי מומים רבים וחליים רבים מאוד, הלך אל מדינה זו עם מיני רפואותיו, וישב שם כמה ימים ואף אחד לא סר אליו, כיון שמעולם לא ידעו שיש אפשרות לרפואות מחלות, ולא הרויח את לחמו.

מה עשה? ראה איש אחד חולה מאוד בכמה מיני מחלות, לקח את האיש וריפא אותו מאחד ממחלותיו בחינם. כיון שהכירו בני המדינה כייש באמתחתו רפואות לחוליים שונים, פנו אליו בהמוניהם, עד שהתעשר מאוד. אך הראשון הרויח יותר מכולם, שריפא אותו בחינם בלא פרוטה.

הנמשל: התורה הקדושה כוללת את כל מיני הרפואות, אך כלל ישראל לא הכירו בהם, וחשש הקדוש ברוך הוא שלא ירצו לקבלה. עמד והטעמים מהשבת, וראו בנועם מצוה זו כי נחמדה היא מזהב ומפז רב ומתוקה מדבש ונופת צופים, ומזה הקישו לכל דברי ה' ומצוותיו.

סידורו של שבת

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון
תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של
הילד משה יעקב בן יונה
בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואות, ישועות, פרנסה, וכל מיילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו
והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות
yismechu@yismechu.com